

Sygn. akt: I C 403/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko J. L.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego J. L. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 4.066,04zł (cztery tysiące sześćdziesiąt sześć złotych cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi stanowiącymi dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
- umarza postępowanie co do kwoty 200zł (dwieście złotych),
- w pozostałym zakresie powództwo oddała,
- zasądza od pozwanego J. L. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 843,75zł (osiemset czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku

Sygn. akt I C 403/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł pozew przeciwko J. L. o zapłatę kwoty 8.887,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 16 kwietnia 2018 roku pozwany zobowiązał się – poprzez podpisanie weksla – do zapłaty w dniu 28 marca 2019 roku kwoty 8.887,04 zł. Powód podkreślił, iż w dniu 26 lutego 2019 roku wezwał pozwanego do wykupu weksla, jednak nie dokonał on żadnej wpłaty.

Powód wskazał, że został wystawiony weksel na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 16 kwietnia 2018 r. Wyjaśniono, że na dochodzoną pozwem należność składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481§ 2 k.c. za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Powód wyjaśnił również, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 29 marca 2019 r.

Pozwany J. L. na rozprawie w dniu 16 października 2019 r. przyznał, że zawierał umowę pożyczki, ale nie pamiętał jaką kwotę otrzymał. Przypuszczał, że była to kwota 2.000zł, i dużą część z tego spłacił. Według niego niemożliwe jest żeby powód żądał jeszcze 8.000zł. Wyjaśnił, że wziął pożyczkę, ponieważ ma chorego syna i musiał kupić synowi łóżko, które kosztowało 1.600zł. Przyznał, że podpisywał umowę, nie pamiętał jednak ile dostał pieniędzy.

Pismem z dnia 28 października 2019 r. powód cofnął powództwo co do kwoty 200 zł., albowiem taką sumę wpłaciła strona pozwana w toku procesu.

Powód w piśmie procesowym z dnia 12 listopada 2019 roku, wskazał, iż pozwany w toku sprawy zapłacił na jego rzecz z łącznie kwotę 200 zł i w tym zakresie cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Ponadto podniesiono, że dołączony do pozwu weksel in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” wystawiony został i podpisany przez pozwanego jako weksel gwarancyjny zabezpieczający umowę pożyczki gotówkowej/(...), którą pozwany zawarł w dniu 16 kwietnia 2018 r. z spółką (...) SA z siedzibą w B.. W umowie pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 11016zł. – całkowita kwota do zapłaty. Na kwotę zobowiązania składa się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 4750 zł., kwota 129 zł. tytułem opłaty przygotowawczej, kwota wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 3721 zł., kwota wynagrodzenia z tytułu przyznania na wniosek pozwanego „Twojego Pakietu” w wysokości 900 zł. Powód wyjaśnił, że zgodnie z obowiązującą umową, z uwagi na zaprzestanie regularnej spłaty rat przez pozwanego, pismem z dnia 26 lutego 2019 r. wypowiedziano pozwanemu umowę pożyczki. Podkreślono, że weksel in blanco został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslowa, na sumę odpowiadającą zadłużeniu, a pozwany zawarł umowę pożyczki w ramach swobody kontraktowej. Wyjaśniono, że opłata za Twój Pakiet stanowi fakultatywny element umowy pożyczki, na który pozwany wyraził zgodę we wniosku o udzielenie pożyczki. Opłata ta jest pobierana tylko i wyłącznie od konsumentów którzy wyrazili na to zgodę we wniosku, którzy na tej podstawie mają do dyspozycji dodatkowe udogodnienia, w tym możliwość skorzystania z odroczenia bądź obniżenia rat pożyczki. Podkreślono również, że powód wniósł pozew na podstawie podpisanego weksla, którego dokument został do pozwu dołączony w oryginale i nie miał on obowiązku wykazywać w pozwie treści stosunku podstawowego, który weksel zabezpiecza, ani obowiązku załączać umowy ani deklaracji wekslowej. Uzasadniano swoje stanowisko tym, że zobowiązanie wekslowe jest bowiem zobowiązaniem abstrakcyjnym, także w wypadku weksla gwarancyjnego i dochodzący roszczenia z weksla winien jedynie legitymować się dokumentem wekslowym, a ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksla oraz wypełnienia weksla niezgodnie z umowa ciąży na wekslowo zobowiązanym

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2018 roku pozwany J. L. zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na podstawie której powód wypłacił pozwanemu pożyczkę w wysokości 4750 zł., natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda łącznej kwoty 11016 zł. Spłatę zobowiązania rozłożono na 36 miesięcznych rat w wysokości po 306 zł każda. Dodatkowo na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej w ramach przedmiotowej umowy, pozwany złożył weksel in blanco, upoważniając pożyczkodawcę do wypełnienia weksla.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki gotówkowej k. 48, harmonogram spłaty k. 86, deklaracja wekslowa k. 7, wniosek o udzielenie pożyczki k. 90-92

Z uwagi na sytuację pozwanego i jego rodziny, pozwany zaprzestał wywiązywać się z ciążącego na nim zobowiązania i nie spłacał rat pożyczki zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat. Powód pismem z dnia 26 lutego 2019 roku wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie zawiadomił pozwanego, że zgodnie z postanowieniami umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 6, dowód nadania k. 77-79, wydruk śledzenia przesyłek k. 80-81

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z weksla, który zabezpieczał wierzytelności związane z zawartą w dniu 16 kwietnia 2018 roku umową pożyczki. Roszczenie powstało w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z zobowiązania.

W ocenie Sądu nie budziły żadnych wątpliwości twierdzenia powoda co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, brak całkowitej spłaty. Zaznaczyć należy, że na rozprawie pozwany J. L. zakwestionował zasadność roszczeń powoda, podkreślając, że nie jest możliwe aby do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem.

Przedmiotem powództwa było roszczenie wekslowe wynikające z umowy pożyczki, która została zawarta przez pozwanego występującego jako konsument.

W niniejszej sprawie, jak powyżej wskazano, stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwany przyznał bowiem, iż zawarł umowę pożyczki gotówkowej z powodem, jednak zaprzestał spłaty zobowiązania z uwagi na sytuację rodzinną. Zauważyć jednak należy, iż pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia.

Podkreślić należy, że powód dochodził swoich roszczeń w oparciu o weksel i związane z tym unormowania. Nie budzi wątpliwości, że weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksla regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkodawca został upoważniony do wypełnienia weksla wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki.

Nie budzi również wątpliwości, że pozwany może bronić się i przeciwstawić posiadaczowi z weksla. Jednakże przepis art. 17 prawa wekslowego wprowadza zasadę ograniczenia zarzutów przysługujących dłużnikowi wekslowemu. Przepis ten wyklucza możliwość podnoszenia przez dłużnika wobec posiadacza zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą lub z poprzednimi posiadaczami.

Wykluczenie zarzutów opartych na osobistych stosunkach dłużnika wekslowego z wystawcą lub z poprzednimi posiadaczami nie ma jednak zastosowania do nabywcy, który przy nabyciu weksla działał świadomie na szkodę dłużnika. Gdy posiadaczem weksla jest remitent (pierwszy wierzyciel wekslowy) dłużnik w przypadku weksla niepełnego ma prawo podnosić także zarzuty dotyczące niewłaściwego wypełnienia weksla in blanco, a więc, iż nie zastosowano się do porozumienia (treści deklaracji wekslowej). Wprawdzie pozwany nie podnosił wprost powyższego zarzutu, jednakże kwestionował wysokość dochodzoną pozwem, podkreślając, że nie jest możliwe żeby powód żądał od niego jeszcze 8000 zł i że dużą część pożyczki spłacił, przedkładając dowody wpłaty (dowód: potwierdzenie zapłaty k. 48). Zarzut ten wywołał konieczność poddania ocenie stosunku podstawowego łączącego strony, umowy pożyczki, na podstawie której należało ustalić wzajemne roszczenia stron, zwłaszcza wysokość zadłużenia pozwanego.

Nadmienić należy, że przedmiotowy weksel był wystawiony przez pozwanego in blanco nie na zlecenie. Na mocy art. 9 Prawa wekslowego wystawca weksla odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla. Zgodnie z art. 10 w/w ustawy jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Nie budzi wątpliwości, że wręczeniu weksła in blanco towarzyszy porozumienie dotyczące uzupełnienia weksła. Istnienie porozumienia co do uzupełnienia weksła jest obligatoryjne, związane jest z wystawieniem i wydaniem weksła in blanco. Z brzmienia ww. art. 10 wynika konieczność istnienia porozumienia stron. Jeżeli wystawca wydał weksel in blanco, to tym samym upoważnił otrzymującego weksel do wypełnienia go zgodnie z umową. W wyniku wypełnienia weksła in blanco częściowo niezgodnie z porozumieniem na niekorzyść osoby na nim podpisanej, osoba ta może stać się zobowiązana wekslowo w granicach, w których tekst weksła odpowiada porozumieniu – deklaracji wekslowej (por. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że w razie naruszenia uprawnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel in blanco został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem (por. wyr. SN z 22.6.2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 59; SN z 1.12.2010 r., I CSK 181/10, L.)

Podkreślić należy, że zobowiązanie z weksła staje się abstrakcyjne dopiero wtedy, gdy zostanie on puszczone w obieg i nabędzie go osoba trzecia. Wówczas, wobec osoby trzeciej (działającej w dobrej wierze), nie można podnosić zarzutów dotyczących stosunku prawnego będącego podstawą weksła. Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 41 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim ustawodawca dopuszczając samą możliwość wystawiania weksli i czeków przez konsumenta, wprowadził zarazem unormowania zapobiegające skutkom przeniesienia praw wynikających z tych papierów wartościowych na osobę trzecią. Weksel zabezpieczający kredyt konsumencki nie może być źródłem zobowiązania abstrakcyjnego, a tym samym powód ma obowiązek wskazać dowody na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego.

Podkreślić należy, że pozwany występował jako konsument, który znajdował się w trudnej sytuacji materialnej. Ustawodawca wprowadził szczególną ochronę tej grupy uczestników obrotu cywilnego jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych zapewniając im ochronę przed stosowaniem przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie, postanowień kształtujących ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na ich interesy, ustawodawca wprowadził szczególne regulacje prawne chroniące konsumenta. Powyższe wynika zarówno z art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi jak i przepisów ustawowych. Również zgodnie z prawem unijnym TSUE (por. wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 września 2018 r. (C-176/17), Sąd ma obowiązek zbadać czy w umowach z konsumentami nie występują niedozwolone klauzule umowne lub inne postanowienia naruszające prawa konsumentów.

Umowy zawarte z konsumentem podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez oferenta. W ramach sądowej kontroli umów należy dokonać oceny, czy określone postanowienie umowne zawiera cechy postanowienia niedozwolonego, a mianowicie czy jest ono nieuzgodnione indywidualnie z konsumentem i czy kształtuje jego prawa oraz obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej

działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak, aby nie stanowiły ukrytego źródła zysku. Ponadto z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz biorącego pożyczkę sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca byłby bowiem zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych. Taką konstrukcję umowy pożyczki należy więc uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c., jak już powyżej wskazano, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące prowizje i Twój Pakiet zostały określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej wysokości, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanego jako konsumenta.

W tym miejscu zauważyć należy, iż za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy uznać takie postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu należy stwierdzić, iż zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące prowizji stanowią niedozwolone klauzule umowne, przede wszystkim z uwagi na jej wysokość (3721 zł.). Zaznaczyć należy, że prowizja stanowi ponad 78% kwoty udzielonej pożyczki i brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia w tym zakresie. W ocenie Sądu opłata ta stanowi dodatkowe wynagrodzenie za udzielenie pożyczki (korzystanie z kapitału), które ma na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W umowie przewidziano że za wynagrodzenie prowizyjne za udzielenie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązuje się zapłacić 3721 zł. Powód nie wykazał przy tym w żaden sposób wyliczenia ww. kwoty, biorąc pod uwagę całkowitą kwotę pożyczki, tj. 4750 zł Kwota 3721 zł jest całkowicie dowolna i nie wynika z jakichkolwiek wyliczeń. Nadmienić należy, że pożyczkodawca w kosztach pożyczki uwzględnił również opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł., która nie została zakwestionowana przez Sąd. Ponadto brak jest uzasadnienia pobrania od pozwanego kwoty z tytułu opłaty za Twój Pakiet, który gwarantował pozwanemu m.in. możliwość skorzystania z odroczenia rat pożyczki lub ich obniżenia. Brak jest również informacji, że powód informował powoda o możliwości skorzystania z Twojego Pakietu, jeżeli pojawiły się trudności w opłaceniu rat, skoro działał jako profesjonalista i naliczał opłaty z tego tytułu.

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie kwoty 3721zł, (prowizja) jak i 900 zł. (pakiet), budzą uzasadnione wątpliwości i nie mogą zostać uwzględnione. Należy uznać je za rażąco wygórowane i nie mieszczą się one w granicach swobody kontraktowania o której mowa w art. 385¹ k.p.c. Zapisy umowy w której określono koszt pożyczki na łączną kwotę 6266 zł, przy kwocie udzielonej pożyczki 4750 zł. godzi w ocenie Sądu w dobre obyczaje oraz narusza rażąco interes pozwanego jako konsumenta. Dlatego też Sąd oddalił roszczenie powoda w tym zakresie, a w pozostałym zakresie powództwo uwzględnił. Ponadto powód nie udowodnił, że postanowienia dot. ww. kosztów były indywidualnie uzgodnione z pozwanym .

Biorąc pod uwagę, że powód cofnął pozew co do kwoty 200 zł., w tym zakresie Sąd umorzył postępowanie na mocy art. 355 k.p.c. (pkt 2 wyroku).

Uwzględniając wynik postępowania, że powód wygrał w 45% , Sąd o kosztach orzekł na mocy art. 100 k.p.c. Sad uwzględnił, że w skład kosztów procesu powoda wchodzi opłata od pozwu w wysokości 75 zł., oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości 1800 zł.

.